

ЂЕД БЛАГОЈЕ

Нема вакта у којем су дешавања мирна и спокојна. Увијек се нешто изопачи и крене како не треба. Кад људи живе у немаштини и сиромаштву тада мало треба да све крене како не треба. Људи као да су и очекивали нека зла времена помјерили су се из свакодневице и мирног и стишаног живота. Узбуркала се дешавања. Стижу непотврђене вијести, којима уобичајено увијек прислоне неке своје закључке и по томе просуђују даља дешавања.

Веома често вријеме и неке додатне ситуације утичу на људе и њихов живот, без могућности ишта да промијене и ураде у своју корист. Неорочесност је владала до те мјере да су само покретачи могли нешто измијенити, на боље или још лошије. Тада престају да важе животне законитости и токови живота обичних људи. Сила Бога не моли, али моћнике не интересује ни Бог ни људи, већ хоће да спроведу своје идеје. На друј страни обични људи упрли и боре се за опстанак и трајање. Како за све

прилике на селу не поменути ратове, те недаће на које се није могло утицати. Ратови су били најразорнији у људским животима, а опет трајали су колико су актери планирали, али се и њима некад измицало из руку, па су се одвијали неплански. Свака породица се трудила и борила за опстанак и трајање. Ратови су узимали људске животе, али и сву до тада стечену имовину, тако да су људи морали увијек иза ратова да раде све из почетка. Није била само уништавана непокретна имовина него и стока, од које је директно зависио живот сваког сељака.

Ћед Благоје и његова породица увијек су из почетка почињали да се врате животу и свакодневици, обнова објеката и формирање сточног фонда, онолико колико је бар било могуће, али за то је требало доста времена.

Кад је Благојев отац Остоја умро цијело породично бreme је пало на Благоја. Сву имовину је Благоје подијелио, отприлике, како је још за живота отац Остоја предложио, само је Благоју оставио долину, Змињац, која је била услов да му након смрти Благоје подигне споменик, што је касније Благоје и урадио. Приликом подјеле Благоје је постављао међе на штету осталих наследника и осталих помеђаша, а у своју корист. Он то није радио да би се окористио, него да му касније помеђаши не би умањивали имање. Није су то биле неке веће површине, али на врх

главице камене међе су постављане како је он рекао. Знао је он да ће они касније мало помало претурати међе и у суштини их враћати на праве међе. Тада се Благоје није много љутио јер је знао да они, уствари, узимају оно што је њихово. Када сам касније причао Радомиру Константиновићу шта је Благоје радио он је рекао да је то права филозофија паланке. Иначе Радомир је један од већих српских филозофа, објавио је из те области око десет томова, на тему филозофија паланке.

Породица Ђеда Благоја је била бројна. Он је рођен 1882. године и имао је три сина и четири шћери. Првјенац син Остоја умро је као дијете, и Милутин није дуго поживио, умро је у својој 20 години живота, разболио се и послѣје краће болести умро, иза којег су остале двије малолетне ћерке. Ђед Благоје их приви уза се под истим условима као и за своју дјецу. Све то се дешавало прије Другог свјетског рата, а и послѣје ништа није било боље. Организоване су радне акције и позиви за обнову земље, и све друго што је тражила држава. Част и власт најчешће не иду заједно. Угњијездила се међу људима узречица „Од данас до сјутра“, али то сјутра је дуго трајало. Људи живе и гунђају на све и на оне који су уводили та стања, али су схватили да то много не помаже.